

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg forslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, der den 12. oktober 1978 blev nedsat til behandling af lovforslag om Grønland. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ikraftsættelse af lov om Grønlands hjemmestyre og om valg til Grønlands landsting i 1979 m. v.

(Lovforslag nr. L 133. Fremsat 26/1 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Søren B. Jørgensen (S):

Med den vedtagelse af dette lovforslag, som vi håber bliver tilfældet, sættes der et foreløbigt punktum for en udvikling i Grønland, der startede med landsrådets henvendelse til regeringen Anker Jørgensen den 27. oktober 1972, og som medfører, at den grønlandske befolkning vil få større medbestemmelse over egne anliggender.

Denne proces har været i ca. 6½ år og er endt med, at Grønland den 17. januar ved en folkeafstemning godkendte det forslag til hjemmestyreordning, som et meget stort flertal her i folketinget vedtog i november måned sidste år.

§ 1 er den egentlige ikrafttrædelsesparagraf. § 2 indeholder bestemmelse om, at valg til det nye landsting skal afholdes i april måned i år. Endvidere foreslås en ny valgkredsinddeling, der nøje følger det af kommissionen og af landsrådet anbefalede forslag, hvilket betyder, at valgkredsene nu bliver større og stort set uafhængige af kommuneinddelingen.

En væsentlig ændring er det, at vedtagelsen af dette lovforslag indebærer nedlæggelse af Grønlandsrådet. Siden 1964 er det dér, den egentlige kontakt mellem grønlandske og danske politikere har fundet sted. Det har navnlig været i dette råd, at diskussionen om Grønlandspolitikken har fundet sted, ikke

mindst investeringspolitikken, og hvorfra der efter de i alt 31 møderækker, rådet i tidens løb har afholdt, er afgivet indstillinger til ministeren for Grønland.

Det er min opfattelse, at Grønlandsrådet har haft sin store betydning i forholdet mellem Grønland og Danmark. Det er i dette råd, vi har kunnet tale ud om tingene og har kunnet finde frem til fælles indstillinger. Jeg forstår udmærket det grønlandske ønske om, at rådet nu ophæves, men jeg finder det samtidig ønskeligt, at der fortsat etableres en eller anden form for kontaktorgan, så forbindelsen mellem grønlandske og danske politikere fortsat kan bestå.

Til slut dette: socialdemokratiet har i den forløbne tid deltaget positivt i det arbejde, der er udført i de forskellige udvalg og i kommissionen, et arbejde, der har ført frem til det resultat, jeg indledningsvis omtalte, og det er med tilfredshed, vi nu kan konstatere, at man i Grønland har godkendt det resultat, et meget stort flertal her i folketinget sammen med et enigt Grønlands landsråd har fundet frem til. Med disse ord skal jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne tilsige ministeren en hurtig og velvillig behandling.

Dohrmann (FP):

Jeg skal ikke på nogen måde så tvivl om den folkeafstemning, der har fundet sted i Grønland. Et flertal af de grønlandske vælgere ønsker det, som kommissionen for hjemmestyre i Grønland har foreslået, og har stemt ja til forslaget.

Men jeg må sige, at det ikke gør større indtryk på mig, og at det heller ikke ændrer fremskridtspartiets holdning til hjemmestyreløven. Det ville have været helt anderledes, hvis det var den samlede danske vælgerbefolkning, der havde haft lejlighed til at sige ja eller nej. Det, at 12.756 personer har stemt ja, føler jeg mig ingenlunde forpligtet af.

Vi vil stemme imod ikrafttrædelseslovforslaget, for vi mener fortsat, det er en forkert lovgivning, man her vil sætte i kraft. Vi føler os også forpligtet til at tage hensyn til resten af riget, og det er begrundelsen for, at vi vil stemme imod.

Jeg har lagt mærke til, at lovforslaget indeholder bestemmelser, der giver hr. Steenholdt m. fl. mulighed for at stille op til landstingsvalget, også selv om de er bosiddende her i landet. Det har vi ingenting

[Dohrmann]

imod, og vi ser det gerne udvidet, således at langt flere fik den mulighed og ikke kun folketingsmedlemmerne plus det medlem, som Grønland skal vælge til Europa-Parlamentet. Jeg mener f. eks., at personer, der befinder sig på uddannelse hernede, også skulle have den mulighed, såfremt deres vælgere ønskede det; det kan vi ikke se der skal lægges nogen hindringer i vejen for.

En anden ting, jeg vil komme lidt ind på i forbindelse med lovforslaget om hjemmestyre, er spørgsmålet, om ikke såvel de grønlandske som de færøske folketingsmedlemmer skulle til at indtage en lidt anden holdning her i folketinget. Jeg erkender, at det står i grundloven, at de har fuld ret til at deltage i afstemninger her i folketinget på lige fod med alle os andre, men det ser efterhånden mærkværdigt ud, at hver eneste gang regeringen mangler et flertal for f.eks. bådafgift, elafgift, eller hvad man ellers kommer med af forslag om skatter og afgifter, er det de fire medlemmer fra Grønland og Færøerne, som sikrer regeringen det flertal, der pålægger den danske befolkning den ene byrde efter den anden. Derfor vil jeg faktisk opfordre såvel de grønlandske som de færøske medlemmer til at begynde at indtage en lidt mere neutral holdning. Resultatet af at fortsætte på samme måde vil være, at vi på et eller andet tidspunkt bliver tvunget til at overveje et forslag til en grundlovsændring i retning af, at vi ikke er så kraftigt repræsenteret oppe fra de kanter dér, for set i sammenhæng med hjemmestyre både på Grønland og på Færøerne er der noget, der er forkert.

Vores fremtidige Grønlandspolitik vil være kritisk. Vi mener, at sådan noget som Grønlandsministeriet burde have været nedlagt; vi synes, det er et overflødigshorn. Vi vil give hjemmestyret en chance, i særdeleshed i begyndelsen, og vil ønske dem held og lykke med det, selv om vi ikke tror, det er det rigtige. Det er ganske klart, at vi vil fortsætte med at være kritisk de steder, hvor vi mener pengene bliver anvendt forkert.

Fogh Rasmussen (V):

Dette lovforslag er det sidste i rækken af egentlige hjemmestyreløve. Venstre var tilfreds med, at så stort et flertal af den grønlandske befolkning sagde ja til at indføre hjemmestyre ved folkeafstemningen den 17.

januar, og derfor er vi også indstillet på en hurtig gennemførelse af dette ikrafttrædelseslovforslag, som iværksætter det grønlandske hjemmestyre fra 1. maj.

Det bliver de grønlandske vælgers næste opgave i april at vælge et landsting for de næste fire år. Venstre kan tilslutte sig de betingelser for valgbarhed til landstinget, som er foreslået i § 4. Det nye i forslaget er, at også de i Grønland valgte medlemmer af folketinget og Europa-Parlamentet skal være valgbare til landstinget. Det forekommer fornuftigt i betragtning af de særlige grønlandske forhold, som gør, at et folketingsmedlem eller et Europa-Parlamentsmedlem kan være nødt til at opgive sin faste bopæl på Grønland for at varetage sine funktioner i folketinget eller i Europa-Parlamentet.

Den foreslåede fordeling af kredsmandaterne er et resultat af hjemmestyrekommissionens arbejde, som venstre kan tilslutte sig.

Med disse ord vil jeg på venstres vegne tilsige en hurtig og velvillig udvalgsbehandling af dette lovforslag.

Burgdorf (KF):

Det er korrekt, som det er blevet påpeget, at dette lovforslag er slutstenen på den række af love, som er gennemført, vedrørende Grønlands hjemmestyre. Også dette lovforslag skal naturligvis gennemføres, og det bliver det også med stort flertal i dette ting er jeg overbevist om. Det kan ikke nytte noget at begynde at spekulere over, om det er forkert eller rigtigt – jeg mener, det er rigtigt – at Grønland nu skal til at stå anderledes på egne ben og klare problemerne, og jeg er overbevist om, at man vil kunne gøre det.

Det er også rigtigt, at slutstenen nu er sat på samarbejdet danskere og grønlandske politikere imellem i Grønlandsrådet, men sådan må det naturligvis være. Hvordan det organ kommer til at virke, som man har påtænkt skulle nedsættes til udveksling af meninger og synspunkter imellem grønlandske og danske politikere, ved jeg ikke, men blot synes jeg, at én gang om året er meget lidt til at mødes og drøfte fælles problemer.

Jeg vil gerne i øvrigt give lovforslaget min fulde tilslutning.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

[Yvonne Herløv Andersen]

Vel havde centrum-demokraterne nogle betænkeligheder vedrørende hele hjemmestyreordningen, men det er ikke tidspunktet nu at komme ind på dem. Vi føler os i modsætning til hr. Dohrmann forpligtet af den folkeafstemning, der har været holdt på Grønland, og som helt klart viser, at man vil have den hjemmestyreordning. Derfor betragter vi det, der sker i dag, som en konfirmation af en ikrafttrædelseslov.

Men der er den anden ting, jeg vil komme ind på, og som også er blevet berørt af flere ordførere, og det er spørgsmålet om Grønlandsrådets afløsning af et ikke nærmere defineret organ. Der vil jeg tilslutte mig den sidste ordførers ønske om, at det skal mødes lidt oftere end hver 12. måned; det mener vi er for lidt.

Vi kan i øvrigt tilsige en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Ib Nørlund (DKP):

Den del af lovforslaget, som omhandler ikrafttræden af hjemmestyreloven, kan vi selvfølgelig støtte. Men vi har også i denne forbindelse det principielle synspunkt, at det så også må være slut med, at man blander sig i tingene herfra, og det gør man jo i de følgende paragraffer. I § 4 bliver et Europa-Parlamentsmedlem udstyret med en særlig, bekræftet valgbarhed, og det kan give anledning til at spørge ministeren, om man ikke tager glæderne lidt for meget på forskud, for man kan meget nemt komme i den situaion, at der ikke findes et sådant medlem, og derfor burde man måske hellere gøre sig overvejelser over, hvilke redeligheder man vil komme ud i, hvis man skal have en stedfortræder, som ikke er der mere.

I § 5, stk. 3, står, at Grønlandsministeren fastsætter de nærmere regler om valget. Hvorfor gør han nu det? Ville det ikke være passende, at også det allerede nu overgik til rent grønlandsk bestemmelse? Man er allerede kommet ud i én redelighed, så vidt jeg forstår. I striden om, hvorvidt der kan være listeforbund eller ej i Grønland, har man henvist til, hvad der er bestemt herfra, og det synes jeg er aldeles uberettiget. Hvorfor skal folketinget på nuværende tidspunkt blande sig ind i en sådan sag og skabe de problemer, som får nye partidannelser til følge og meget andet? Derfor synes jeg, at hvis dette

her skal vedtages, burde Grønlandsministeren i hvert fald fastsætte sådanne regler, at der ikke kommer sådan nogle kalamiteter ud af det.

Svend Haugaard (RV):

Det radikale venstre kan anbefale vedtagelse af dette lovforslag, som jo betyder, at vi er ved vejs endé med forberedelsen til og overgangen til grønlandsk hjemmestyre.

Hvad angår afstemningsresultatet, synes jeg, det er meget lykkeligt, at det var så klart og utvetydigt, og jeg er aldeles uenig med røster, der har lydt her i dag om, at det ikke skulle tages særlig højtideligt. Det er noget meget afgørende, at der var 70 pct. ja.

Men der var jo også nogle nejstemmer, og nogle har forsøgt at forklare disse nejstemmer med, at det var stemmer, som ønskede, at man skulle gå videre til selvstyre. Jeg tror, det er en ganske forkert vurdering. Jeg tror, at en betydelig del af den grønlandske befolkning har været angstelig for, at det gik lidt for hurtigt, gik lidt for vidt – man vidste, hvad man havde, og ikke rigtig, hvad man fik – og derfor var lidt tilbageholdende. Men jeg føler mig på den anden side overbevist om, at fremtiden vil vise, at beslutningen om både at gå så vidt, som man gjorde, til hjemmestyre, og om ikke at gå videre vil vise sig at være den rigtige. Jeg tror også, at denne beslutning både vil fremme større ansvar og dygtighed hos grønlandske politikere og også være et godt fundament for fortsat godt forhold mellem Grønland og Danmark. Det er en meget stor opgave, grønlandske politikere og dermed det grønlandske folk har påtaget sig. Jeg tror, man i Grønland vil klare det på samme udmærkede måde, som det er sket på Færøerne, og vi ønsker lykke til.

Steenholdt (Grønl.):

Må jeg begynde med at sige til hr. Dohrmann, at vi udmærket ved, at fremskridtspartiets Grønlandspolitik er kritisk og går i retning af, at grønlandske og færøske folketingsmedlemmer ikke må blande sig i folketingets arbejde. Jeg tror ikke, det er min opgave heroppefra at fortælle hr. Dohrmann, hvad folketingsmedlemmers grundlovssikrede rettigheder er for noget. Jeg betragter mig stadig som fuldt ud ligestillet med andre af tingets medlemmer, og jeg regner med, at

[Steenholdt]

mine færøske og grønlandske kolleger vil sige det samme.

Det er mig en stor glæde at konstatere, at den grønlandske befolkning har accepteret at indføre hjemmestyre. Det er tegn på, at de nu vil prøve at styre deres egne anliggender efter deres bedste overbevisning. Lad mig straks afkræfte nogle af de danske avisers påstand om, at hjemmestyret betyder partiet siumuts sejr, ja, nogle af de ivrige aviser har allerede udnævnt en landsstyreformand fra samme parti. Det er en efter min mening unødvendig indblanding eller rettere sagt ønsketænkning. Vi har først valg til landstinget den 4. april, og før den dato er det svært at sige, hvem der har vundet den egentlige sejr.

I forbindelse med nedlæggelsen af Grønlandsrådet er det meget nødvendigt at udføre et eller andet kontaktoorgan mellem hjemmestyret og regeringen. Jeg vil kraftigt anbefale gennemførelse af et årligt dansk-grønlandsk parlamentarisk møde.

Under sit efterårsmøde henstillede Grønlands landsråd, at de i Grønland valgte medlemmer af folketinget og Europa-Parlamentet skal være valgbare til landstinget. Da henstillingen er så korrekt, behøver jeg ikke at kommentere den, men jeg kunne sige, at det ville være mærkeligt ikke at kunne afgive sin stemme eller at kunne blive valgt, når man midlertidigt er flyttet til det land, hvor ens arbejde foregår. Man kan da ikke vælge sine repræsentanter til lande uden for Grønland og samtidig straffe dem ved at udelukke dem fra deres vigtigste borgerrettigheder: at kunne stemme for deres lands styrelse eller stille op som kandidat.

Det lyder som et eventyr, at hjemmestyret nu er blevet en realitet. Lad os sige til det grønlandske folk og det kommende landstings medlemmer: held og lykke med hjemmestyret.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Også her vil jeg gerne sige tak til de ordførere, som har givet tilslutning til lovforslaget. Det undrer mig egentlig ikke så forfærdelig meget, at ordføreren for fremskridtspartiet også her, hvor vi behandler en af slutlovene i det største samlede lovkompleks, dette folketing nogen sinde har beskæftiget sig med,

giver udtryk for, at han er fuldstændig upåvirket af den folkeafstemning, der har været i Grønland, at han intet har lært af udviklingen og af debatterne her i folketinget. Fremskridtspartiets politik i Grønlandsspørgsmål har ikke været restriktiv, men det har været en højst besynderlig politik, som heldigvis i hvert fald for fremskridtspartiet selv – har taget en drejning imod noget meget restriktivt på det økonomiske område. I begyndelsen anlagde man næsten et eksportsynspunkt på Grønlandspolitikken, sådan at forstå, at de, der ikke ville leve på grundlag af den gamle kulturmodel, enten kunne rejse til USA eller rejse herved, og så behøvede man i øvrigt ikke at have nogen samfundsindretning i Grønland.

Der er selvfølgelig sket noget i fremskridtspartiets holdning, men jeg kan ikke lade være med her, hvor vi er ved at sætte et punktum for det store hjemmestyrelovkompleks, som partierne her i folketinget har beskæftiget sig med på en meget seriøs måde, at sige, at jeg ikke er forundret over, at fremskridtspartiet intet har lært.

Jeg vil gerne sige til de ordførere, som har talt om det beklagelige i, at Grønlandsrådet falder væk – det må det jo nødvendigvis gøre – at der har været ført forhandlinger herom med de grønlandske politikere, som har været henede for nylig, ligesom man i forbindelse med afslutningen af hjemmestyrekommissionens arbejde har stillet sig selv spørgsmålet, om der skal sættes noget i stedet for Grønlandsrådet. Jeg tror, det er for tidligt at begynde at træffe endegyldige beslutninger angående dette spørgsmål. Jeg finder, at det i dette som i så mange andre spørgsmål, der vedrører forholdet mellem Danmark og Grønland, er vigtigt, at vi holder fast i spørgsmålet, og at der så kan vokse det frem, som der er behov for imellem de kommende grønlandske landstingsmedlemmer og medlemmerne af dette høje ting.

Hr. Ib Nørlund spurgte mig direkte, hvorfor jeg egentlig skulle beskæftige mig med det, der står i lovforslagets § 5, om at fastsætte bestemmelser o. lign. Jeg skal bare her til sige, at det her drejer sig om et retsgrundlag, vi skal virke på. Det, der er indeholdt i § 5, er ikke noget tilfældigt, men et resultat af drøftelser, der har fundet sted i Grønlands landsråd, hvor man er nået frem til nogle ganske bestemte beslutninger. Disse beslut-

[Ministeren for Grønland]

ninger får vi overdraget; vi forhandler med Grønlands landsråds forretningsudvalg, og vi bliver enige om at skaffe retsgrundlaget, og når vi har det, udsender vi de bekendtgørelser, der hører til her.

Der er heller ikke i dette tilfælde det mindste at undre sig over.

Til slut vil jeg gerne sige, at jeg er vældig enig med hr. Steenholdt i hans bemærkninger angående grønlandske og færøske medlemmers virke her i dette høje ting. Det forekommer i hvert fald mig at være fantastisk dristigt, når fremskridtspartiet gang på gang ligesom prøver at så mistillid til de folketingsmedlemmer, der er valgt på Færøerne og i Grønland. Det er utilbørligt at blive ved med at gøre det. Folketinget beskæftiger sig med og vil i adskillige år frem i tiden være nødsaget til, ja, være forpligtet til at beskæftige sig med lovgivning vedrørende Færøerne og Grønland.

Sluttelig skal jeg blot gentage min tak til de ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget.

Dohrmann (FP):

Ministeren sagde, at fremskridtspartiet intet havde lært i den lange periode, hvor man havde diskuteret hjemmestyre i Grønland. Når jeg tænker tilbage til første gang, jeg stod herinde og talte om Grønland og pegede på en lang række ting, som jeg mente var forkerte i Grønland, mener jeg faktisk, at ministeren har lært en masse. Ministeren har lært så meget, at han ved, at han ved at lave sådan noget som det, der nu så flot kaldes hjemmestyre, sammen med de partier, som har ansvaret for den udvikling, der er sket i Grønland, kan vaske sine hænder og sige: nå ja, nu har de altså fået hjemmestyre deroppe, så er det ikke længere os, der har ansvaret. Det er det, ministeren kan gøre, og derfor kan jeg godt forstå, han er så begejstret for det såkaldte hjemmestyre.

Jeg føler det sådan, at fordi man tilfældigvis sidder i en hjemmestyrekommission eller et Grønlandsudvalg, har man ikke ansvaret alene for den grønlandske befolkning, man har sandelig også et ansvar over for den del af befolkningen, som kommer til at betale hele gildet, nemlig alle de danske skatteydere. Det er forskellen på ministeren og mig: som Grønlandsminister betragter han sig kun

som minister for de godt 50.000 mennesker, der bor deroppe, mens jeg altså betragter mig som repræsentant for hele riget.

Jeg kan da godt forstå, at ministeren er meget tilfreds med både de grønlandske og de færøske medlemmer af tinget, for de gør jo akkurat det, regeringen forventer af dem, men det er altså ikke retfærdigt over for den danske befolkning, at en mindretalsregering hver eneste gang skal hente sit flertal hos de fire medlemmer, som er valgt på et meget, meget spinkelt vælgerunderlag, men jeg sagde udtrykkeligt, at det var deres grundlovs-sikrede ret – det satte jeg slet ikke spørgsmålstegn ved – jeg sagde bare, at hvis det skulle fortsætte, måtte vi andre overveje at fremsætte forslag om en ændring af grundloven. Jeg synes, det er meget uretfærdigt, at de grønlandske og færøske folketingsmedlemmer, når vi på en lang, lang række områder giver såvel Grønland som Færøerne selvstændighed, således at de selv kan disponere på en lang række områder, absolut skal gøre sig kloge på, om det nu er gavnligt for det danske samfund f. eks. med en bådafgift, en elafgift, en olieafgift eller afgifter på en lang række områder. Det synes jeg er en vis form for dobbeltmoral.

Ib Nørlund (DKP):

Ministeren svarede ikke rigtig på det spørgsmål, jeg havde rejst, så måske jeg skulle prøve at gøre det mere tydeligt.

Vil ministeren gøre det klart over for offentligheden, specielt den grønlandske, at forbuddet mod listeforbund ved valgene på Grønland ikke beror på nogen forskrift fra hans side?

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Det spørgsmål, som hr. Ib Nørlund rejser her til sidst, vil jeg gerne besvare derhen, at jeg i overensstemmelse med de beslutninger, der er i nøje overensstemmelse med de beslutninger, der er truffet i Grønlands landsråd, udsender de bekendtgørelser, som skal til, for at valget kan afholdes i Grønland. Det er noget, jeg simpelt hen er forpligtet til at gøre, og det vil jeg også gøre i dette tilfælde.

De beslutninger, man har truffet i Grønlands landsråd, åbner ikke mulighed for li-

[Ministeren for Grønland]

steforbund eller valgforbund, sådan som det har været fremme i debatten, og de, der har fulgt udviklingen i Grønland på det seneste, har også lagt mærke til, at man sine steder har taget højde for, at det forholder sig, som jeg nævner her, og har taget andre skridt.

Jeg vil godt til hr. Dohrmann endnu en gang meget kort sige, at jeg synes stadig væk, det er en dristighed af hr. Dohrmann at kompetencemærke medlemmer af dette folketing. Jeg er ikke engang sikker på, at hr. Dohrmann kan være tjent med det.

(Kort bemærkning).

Ib Nørlund (DKP):

Det, der har været henvist til i den offentlige debat, er, at listeforund var forbudt ifølge valgloven, dvs. den danske valglov, men det er jo ikke den, grønlænderne har peget på, og det er også understreget, at det kun er forretningsudvalget i landsstyret, som har taget den stilling. I det øjeblik beslutningen hviler på en dansk valglov og ikke på grønlandske forhold, bliver resultatet da en urimelig indblanding og en urimelig vægt fra dansk side i forhold til en rent grønlandsk afgørelse.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Det er kommet frem i pressen, at Grønlands landsråds forretningsudvalg ikke har villet ændre den beslutning, man har truffet i Grønlands landsråd, men det forholder sig ganske enkelt sådan, at et forretningsudvalg på intet tidspunkt kan ændre de beslutninger, der er truffet i landsrådet. Man er forpligtet af landsrådsbeslutningerne, og det er årsagen til, at Grønlands landsråds forretningsudvalg meget klart over for mig har givet udtryk for, at man ikke er i stand til at ændre de beslutninger, landsrådet har truffet. Det ville være i strid med det lovgrundlag, som er gældende for de beslutninger, der træffes i Grønlands landsråd. Der er altså ikke tale om, at jeg ikke vil tillade dette. Jeg har godt set, at der i en overskrift i en af aviserne i dagspressen har stået, at Grønlandsministeren ikke vil tillade dette, men sandheden er altså, at det er landsrådet, der har truffet beslutningen, som er fastholdt af forretningsudvalget, hvorefter vi forvaltningsmæssigt er i nøje overensstemmelse med den

praksis, vi altid har anlagt i Grønlandsministeriet, og som vi for øvrigt har pligt til at anlægge.

Hermed sluttede forhandlingen

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, der den 12. oktober 1978 blev nedsat til behandling af lovforslag om Grønland. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove m.v.

(Lovforslag nr. L 129. Fremsat 25/1 79).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Marinus Sørensen (S):

Siden dannelsen af de større kommuner i 1970 og den dermed forbundne større arbejdsbyrde for kommunalbestyrelsesmedlemmerne har der mellem forskellige befolkningsgrupper været ført diskussion om netop deres muligheder for at kunne deltage i kommunalpolitisk arbejde.

Der er først tjenestemændene, om hvem man siger, at deres betingelser er bedre end andres på grund af reglen om 30 dages frihed uden nedgang i løn. Så er der for lønmodtagerne og selvstændigt erhvervsdrivende en mulighed for at få erstattet tabt arbejdsfortjeneste, dog således, at mødediæten først skulle fratrækkes beløbet for tabt arbejdsfortjeneste, og så blev der som regel ikke meget tilbage.

Sidst vil jeg nævne, og det er mærkværdigvis ikke nævneværdigt indgået i debatten, den urimelighed, at arbejdsløse mistede deres dagpenge, såfremt de modtager mødediæter.